

КОНВЕНЦИЈА ЗА КОЛЕКТИВНО ДОГОВАРАЊЕ, 1981 (бр. 154)

Генералната конференција на Меѓународната организација на трудот,

свикана во Женева, од страна на Управувачкото тело на Меѓународната канцеларија на трудот, на шеесет и седмата сесија, одржана на 3 јуни 1981 година и

потврдувајќи ја одредбата од Декларацијата од Филадельфија со којашто се признава „официјалната обврска на Меѓународната организација на трудот за унапредување на светските програми кај народите заради постигнување на ефективно признавање на правото за колективно договарање“ и утврдувајќи дека овој принцип е „целосно применлив на сите луѓе насекаде“ и

имајќи ја предвид клучната важност на постојните меѓународни стандарди содржани во Конвенцијата за слобода за здружување и заштита на правото за организирање, 1948 г., Конвенцијата за правото за организирање и колективно договарање, 1949 г., Препораката за колективните договори, 1951 г., Препораката за доброволно помирување и арбитража, 1951 г., Конвенцијата и Препораката за работни односи (јавна служба), 1978 г. и Конвенцијата и Препораката за трудова администрација, 1978 г. и

имајќи предвид дека е пожелно да се вложат поголеми напори за постигнување на целите од овие стандарди, а особено, општите принципи утврдени во член 4 од Конвенцијата за правото за организирање и колективно договарање, 1949 г. и во став 1 од Препораката за колективните договори, 1951 г. и

сметајќи дека овие стандарди треба да се надополнат со соодветни мерки што се засноваат на нив и да се насочат кон промовирање на слободно и доброволно колективно договарање и

одлучувајќи за донесување на одредени предлози во поглед на промовирањето на колективното договарање, коешто е четврта точка на дневниот ред на сесијата и

утврдувајќи дека овие предлози ќе бидат во форма на меѓународна Конвенција,

на деветнаесетти јуни илјада деветстотини осумдесет и прва година, ја усвои следната Конвенција, којашто може да се цитира како Конвенција за колективно договарање, 1981 година:

ДЕЛ I. ПОЛЕ НА ПРИМЕНА И ДЕФИНИЦИИ

Член 1

1. Оваа Конвенција се однесува на сите гранки од стопанската дејност.
2. Степенот до кој гаранциите предвидени со Конвенцијата ќе се применуваат кај вооружените сили и полицијата се одредува во националните закони или прописи или националната практика.
3. Во однос на јавната служба, посебните модалитети во примената на оваа Конвенција може да се утврдат со националните закони или прописи или националната практика.

Член 2

За целите на оваа Конвенција, поимот *колективно договарање* се проширува на сите преговори што се одвиваат меѓу работодавачот, група работодавачи или една или повеќе организации на работодавачи, од една страна, и една или повеќе организации на вработени, од другата страна, заради

(а) одредување на работните услови и условите за вработување; и/или

(б) регулирање на односите меѓу работодавачите и вработените; и/или

(в) регулирање на односите меѓу работодавачите или нивните организации и организацијата на работници или организациите на работници.

Член 3

1. Каде што со националниот закон или практика се признава постоењето на претставници на работници, како што е дефинирано во член 3, потстав (б) од Конвенцијата за претставници на работниците, 1971 г., со националниот закон или практика може да се одреди степенот до кој поимот *колективно договарање* ќе се прошири, за целите на оваа Конвенција, на преговорите со овие претставници.

2. Во случаите кога, при усогласување со став 1 од овој член, поимот *колективно договарање*, исто така, вклучува преговори со претставниците на работниците наведени во тој став, се преземаат соодветни мерки, каде што е тоа неопходно, со цел да се осигури дека постоењето на ваквите претставници не се користи за подривање на позицијата на засегнатите организации на работниците.

ДЕЛ II. МЕТОДИ ЗА ПРИМЕНА

Член 4

Одредбите од оваа Конвенција се применуваат преку законите или прописите, освен ако не се применливи на друг начин, во согласност со националната практика, како што се арбитражни одлуки или колективни договори.

ДЕЛ III. ПРОМОВИРАЊЕ НА КОЛЕКТИВНОТО ДОГОВАРАЊЕ

Член 5

1. Се преземаат мерки за промовирање на колективното договарање во согласност со националните услови.

2. Целта на овие мерки наведени во став 1 од овој член 1 се следните:

(а) колективното договарање треба да им се овозможи на сите работодавачи и сите групи на вработени во гранките од дејноста опфатена со оваа Конвенција;

(б) колективното договарање треба прогресивно да се прошири на сите прашања опфатени со потставовите (а), (б) и (в) од член 2 од оваа Конвенција;

(в) треба да се охрабри воспоставување на правилник за работа, кој ќе е договорен помеѓу организациите на работодавачи и на работници;

(г) колективното договарање не треба да се отежнува со непостоење на правила за регулирање на постапката што ќе се применува или со несоодветност на таквите правила;

(д) телата и постапките за решавање работни спорови треба да се планираат на тој начин што ќе придонесат во унапредувањето на колективното договарање.

Член 6

Одредбите од оваа Конвенција не го попречуваат функционирањето на системите за индустриски односи, во рамката на механизми или институции за помирување и/или арбитража, каде што се одвива колективното договарање, во коишто механизми или институции, страните во процесот на колективно договарање доброволно учествуваат.

Член 7

Мерките што ги преземаат јавните органи за охрабрување и промовирање на развојот на колективното договарање се предмет на претходни консултации и каде што е можно, договор меѓу јавните органи и организациите на работодавачи и на работници.

Член 8

Мерките што се преземаат во насока на промовирање на колективното договарање нема да се планираат или применуваат со цел да се попречи слободата за колективно договарање.

ДЕЛ IV. ЗАВРШНИ ОДРЕДБИ

Член 9

Со оваа Конвенција не се ревидира ниту постоечка конвенција или препорака.

Член 10

Формалните ратификации на оваа Конвенција се проследуваат до генералниот директор на Меѓународната канцеларија на трудот за регистрација.

Член 11

1. Оваа Конвенција е обврзувачка за оние земји-членки на Меѓународната организација на трудот, чиишто ратификации се регистрирани од страна на Генералниот директор.
2. Оваа Конвенција влегува во сила дванаесет месеци по датумот на регистрирање на ратификациите од две земји-членки од страна на Генералниот директор.
3. Следствено, Конвенцијата влегува во сила за сите земји-членки, дванаесет месеци од датумот на регистрирање на нивните ратификации.

Член 12

1. Земјата-членка што ја ратификувала оваа Конвенција може да ја откаже истата по истекот на десет години од датумот кога Конвенцијата за прв пат влегла во сила, преку акт испратен за регистрација до Генералниот директор на Меѓународната канцеларија на трудот. Ова откажување нема да има ефект додека не измине една година од датумот на кој што е регистрирано.
2. Секоја земја-членка што ја ратификувала оваа Конвенција и што во временски период од една година по истекот на периодот од десет години наведен во претходниот став, не го искористи правото за откажување дадено со овој член, ќе биде обврзана за период од следните десет години, а потоа може да ја откаже оваа Конвенција по истекот на секој нов период од десет години согласно со условите предвидени со овој член.

Член 13

1. Генералниот директор на Меѓународната канцеларија на трудот ги известува сите земји-членки на Меѓународната организација на трудот за регистрирањето на ратификациите и актите за откажување доставени од страна земјите-членки на Организацијата.

2. При известувањето на земјите-членки на Организацијата за регистрацијата на втората ратификација, Генералниот директор ги известува земјите-членки на Организацијата за датумот по којшто Конвенцијата ќе влезе во сила.

Член 14

Генералниот директор на Меѓународната канцеларија на трудот го известува Генералниот секретар на Обединетите нации за регистрирањето во согласност со член 102 од Повелбата на Обединетите нации, наведувајќи ги деталите за сите ратификации и акти на откажување регистрирани во согласност со одредбите од претходните членови.

Член 15

Управувачкото тело на Меѓународната канцеларија на трудот, кога ќе смета за неопходно, доставува извештај до Генералната конференција за спроведувањето на оваа Конвенција и ја проверува подготвеноста на Конференцијата да го стави прашањето за нејзина целосна или делумна ревизија на својата агенда.

Член 16

1. Доколку Конференцијата донесе нова Конвенција за целосно или делумно ревидирање на оваа Конвенција, освен ако со Конвенцијата не се предвидува поинаку:

(а) ратификацијата од страна на земјата-членка на новата ревидирана Конвенција *ipso jure* вклучува откажување од оваа Конвенција, не доведувајќи ги во прашање одредбите од член 12 погоре, ако и кога новата ревидирана Конвенција ќе влезе во сила;

(б) од датумот кога новата ревидирана Конвенција влегува во сила, оваа Конвенција престанува да биде отворена за ратификација од страна на земјите-членки.

2. Оваа Конвенција во секој случај останува во сила во нејзината постоечка форма и содржина за оние земји-членки коишто ја ратификувале, а не ја ратификувале ревидираната конвенција.

Член 17

Англиската и француската верзија на текстот на оваа Конвенција се подеднакво веродостојни.